

Tenim un pla

À

Lectors i lectores, resulta que, en ple segle XXI i veient com van les coses, encara no hem estat capaços d'admetre que tenir un pla no és res més que un full de ruta escrit en paper mullat. I, deixeu-me fer l'apreciació, quan parlo de tenir un pla no em refereixo, en absolut, a cap estratègia per atracar un banc i/o una trama d'espionatge al més pur estil James Bond, sinó una espècie de calendari de vida. Una planificació d'allà on voldrem ser i què voldrem estar fent a dos, tres, cinc o deu anys vista. Per entendre'ns un cronograma a colors en el qual es contemplen accions concretes com: anar a viure amb la parella, casar-se, trobar una feina, tenir un fill, escriure un llibre, tenir un segon fill, etcètera.

Admetem que tots ho hem fet alguna vegada això de planificar o, si volem ser més romàntics: somiar. Imaginar-nos o proposar-nos fites a curt-llarg termini de com volem encaminar la nostra vida. Dissenyar un quadern de bitàcola del nostre "roadtrip" particular. No és una mala idea. No som uns mil·limetrats per voler controlar, en certa manera, cap a on encaminarem els nostres passos. La incertesa no ens dóna seguretat i l'ésser humà necessita un cert control de la seva vida. Una zona de confort feta a mida. No obstant això, amics, és evident que planificar no és una garantia. La vida, al final, és exactament com aquella filera de fitxes de dòmino que van caient una darrere l'altra quan n'empenys la primera. Volem controlar el que és incontrolable i, en l'intent, perdem. I, absurdament, la nostra societat no ens prepara pel fracàs. Des de petits ens costa acceptar que no sempre guanyem.

En el nostre dia a dia, planificar l'endemà no només és atribuïble a una parcel·la personal. En moltes feines la "burrocràcia" i la planificació exagerada s'acaben convertint en una realitat que ofega la creativitat i la feina ben feta. Quadres, esquemes, rotlles i rotlles de paper escrit acaben fent ombra i evitant que la feina surti, pensada, analitzada i a consciència. Pensem tant a planificar com treballar que perdem el temps que caldria associar al fet de treballar en si.

Per què? Per què ens capfiquem a planificar, planificar i planificar sense entendre que hi ha coses que no són planificables i/o que planificades surten pitjor? En la filosofia de "l'slow life" la vida es respira a consciència, a càmera lenta, assaborint-ne els moments presents i únics. Sense pressa. Al ralenti. Entenent que, de moment, és això l'únic que tenim. La vida se succeeix amb l'al·licient proporcionat per petites metes i/o objectius, amb la consciència present que, a vegades, les circumstàncies, el context i la vida en si mateixa ens els faran inabastables. Podem tenir fills abans dels 30 si no tenim parella? Podem escollir tenir "la parelleta" si, de sobte, el nostre segon també és un nen?

Per això, si hi ha una cosa certa en aquesta societat incerta és la poca practicitat de tenir un pla. Entès com a una sèrie de passos encaminats a assolir un objectiu poc flexible. Siguem realistes, tenir un pla acaba sent una de les millors maneres d'assolir, en molts dels casos, una frustració a curt o a llarg termini.

No dic que no s'hagin de tenir plans. Ni de bon tros. Però, per què no ens acostumem a planificar/somiar les coses planificables. I, si en som incapaços per què no ens en fixem un pla fàcil i simple com: aconseguir no planificar en excés i ser capaços, tots plegats, d'entendre que capficar-nos en plans i plans ens acaba fent perdre un temps preuat que podríem dedicar, simplement, a viure.